

rigsministeren. Jeg tror dog nok, det vilde paakræves, at der i Loven var truffet nogen Bestemmelse om, paa hvilken Maade Invaliditeten skulde fastsættes. Det samme gælder hele Spørgsmaalet om den Kommunerne paahvilende Pligt til at tage imod de Indskud, der skal indbetales, og Afgørelsen af, hvorvidt nogen paa Grund af Sygdom eller anden Nød vitterlig er ude af Stand til at betale, hvad der paahviler ham; saa at Kommunen helt eller delvis skal betale Bidraget. Der er en Mængde Spørgsmaal, der i Virkeligheden ikke kan afgøres med de faa Linier, der staar her, og i hvilke ingen Minister kunde være være tjent med at skulle træffe Afgørelse uden, at have den Vejledning, som Lovbestemmelser giver. Eller jeg kan blot nævne saadant noget som, at der staar i § 14, at Personer, som med Villie vil undrage sig denne Lov o. s. v. Jeg forudsætter, det betyder, at de vil unddrage sig Forpligtelsen til at betale, thi Lovens øvrige Bestemmelser: at de faar 300 Kr. om Aaret o. s. v., er der rimeligvis ikke mange, der vil unddrage sig. Men hvordan skal det kunne konstateres, at de med Villie har villet unddrage sig Betalingspligten? Naar de paagældende Personer, som ikke har nogen som helst Forpligtelse til at melde Af- og Tilgang til Kommunerne, maaske bliver borte og forsvinder i Vrimmelen og Pengene ikke afkræves dem, er det saa med Villie, de har villet unddrage sig, eller er det, fordi de ikke er blevet krævede? De vil se, at der er en Mængde Spørgsmaal, som, det indrømmer jeg, er Detailspørgsmaal, men som slet ikke kan staa hen paa den Maade, det her er foreslaet. Jeg skal imidlertid ikke komme dybere ind derpaa.

I og for sig skulde jeg ikke have noget imod at komme nærmere ind paa selve det store Spørgsmaal om Forsikring eller Forsørgelse, men jeg tror, det vil være rigtigt at vente med en almindelig Debat derom, indtil vi naar til at drøfte Spørgsmaalet paa Grundlag af en Kommissionsbetænkning, som jeg haaber maa komme til at foreligge inden alt for længe. Jeg slutter med at sige, at jeg ikke kan se rettere, end at dette Lovforslag i Virkeligheden er en Forsørgelseslov. Man siger, at enhver skal have saa og saa meget, og det er for saa vidt et Fortrin, at man slaar fast, hvor meget de skal have, og for at Staten saa kan faa en Del af Pengene ind, siger man, at Folk skal betale et vist Beløb. Det er i Virkeligheden en ny Skat paa 1 pCt., der

dog skal svares med et Mindstebeløb af 12 Kr., og de Penge har man saa at dele ud af. Det vil sige, man forøger Statskassens Indtægter. Men det kunde man gøre ved en ganske almindelig Forhøjelse af vor Indkomst- og Formueskat til Staten. Lovforslaget indeholder i Virkeligheden slet ikke nogen Forsikring, men er, som sagt, i al sin Almindelighed en Forsørgelseslov. Den Side af Sagen, som vedrører Toldsatserne, skal jeg selvfølgelig ikke blande mig i. Toldloven skal jo til Revision i 1916, og jeg tror nok, Finansministeren vilde være meget betænkelig ved, om man ved nogle faa Linier i en Lov som denne satte Satsene op paa de faa Artikler, der er nævnt her. Det skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind paa.

Moestrup: Forslagsstilleren (Bjerre) begyndte sine Udtalelser i Dag med at sige, at han var sikker paa, at de praktiske Forsikringsmænd vilde fordømme Lovforslaget. Jeg synes, det er en lidt uheldig Maade at begynde en saa vigtig Lovgivning paa, da Lovforslaget jo netop betegner sig som et Forsikringsforslag, den ærede Forslagsstiller mener, at hele Alderdomsforsørgelses- og Invaliditetsspørgsmaalet skal løses gennem en Forsikring, som han paa Forhaand erkender vil blive fordømt af praktiske Forsikringsmænd. Jeg tror, at hvis man skulde tage fat paa en Løsning af Forsikringspørgsmaalet paa Grundlag af det Lovforslag, her foreligger, skulde der — som ogsaa den højtærede Minister nævnede — et betydeligt Arbejde til for at faa detaillerede Bestemmelser om, hvordan Loven skal praktiseres, ført ind i Loven. Lovforslaget yder ikke i teknisk Henseende noget Bidrag i den Retning. Men jeg er i øvrigt ganske enig med den højtærede Minister i — og det kan jeg udtale ogsaa paa mit Partis Vegne —, at Tidspunktet til en Drøftelse af dette Spørgsmaal ikke endnu er inde. Da en Kommission nu i adskillige Aar har befattet sig med dette Spørgsmaal og — det røber jeg vist ingen Hemmelighed ved at sige — netop staar foran Afgivelsen af en Betænkning, mener jeg, at netop paa et Tidspunkt som det nuværende vilde det være lidt mærkeligt at gaa til en Detailforhandling af den Art, som den ærede Forslagsstiller antydede.

Jeg skal ikke komme ind paa Lovforslagets Enkeltheder. Jeg skal kun i Anledning af, at den ærede Forslagsstiller sluttede med at sige, at han helst saa Lov-